

2019 m. GEGUŽĖ

KUR YRA KŪDIKIS – AR NEPAMETĖME JĖZAUS?

1. Pažiūrėkime temą pristatantį filmuką.
2. Susipažinkime su mėnesio tema (galima panaudoti pateiktas skaidres):
 - a. Katalikų pamaldumo tradicijoje Švč. Mergelei Marijai skirtą gegužės mėnesį negalime nestabtelėti prie temos, į kurią popiežius Pranciškus pakvietė įsigilinti Aušros Vartuose. Ten esančiame paveiksle Jėzaus Motina vaizduojama be Kūdikio, yra vainikuota aukso karūna, ir Ji yra visų Motina. Kiekviename, kuris čia atvyksta, **Ji mato tai, ko dažnai net mes patys nepajėgiame suvokti: išvelgia savo Sūnaus Jėzaus veidą, įspaustą mūsų širdyse.** Nuo tos akimirkos, kai Dievas įsikūnijo Marijoje, visiems laikams prie Jo „prikibo“ mūsų žmogiškumas, sakė popiežius Pranciškus (2018 01 01 d. homilija). Nebėra Dievo be žmogaus. Kūnas, kuriuo Jėzus gimė iš Marijos, yra ir visada bus Jo kūnas. **Sakydami „Dievo Motina“, mes skelbiame, kad Dievas yra toks artimas žmonėms, kaip motina savo kūdikiui.** O ta Motina, kurią mes vadiname Dievo ir mūsų Motina, kaip ir kiekviena motina, pažįsta savo vaikų balsą, atpažįsta jų poreikius. „Bažnyčia yra moteriška, yra sutuoktinė. Ji yra motina, kuri išleidžia savo vaikus į šviesą. Sutuoktinė ir motina. (Bažnyčios) Tėvai žengia dar toliau sakydami: „Ir tavo siela yra Kristaus sutuoktinė ir motina.“ Bažnyčia persiima tokia Marijos, Bažnyčios Motinos, nuostata, pažymi popiežius Pranciškus. Pasak jo, tai nėra antraeilis dalykas. Be motiniškumo, Bažnyčia nebebūtų savimi, prarastų savo tapatybę, taptų galbūt šalpos asociacija, galbūt futbolo komanda, tačiau ne Bažnyčia (2018 05 21 d. homilija pirmą kartą minint Mergelės Marijos, Bažnyčios Motinos, iškilme).
 - b. Kartais Dievo veido ieškome kalnuose, tolimose šalyse (už jūrų marių), piligrimystėje... bet **JIS yra čia, tarp mūsų – mūsų artimųjų asmenyje.** Kiekvienas žmogus yra sukurtas pagal Dievo paveikslą, todėl natūralu, kad Bažnyčia mus kviečia atpažinti Kristų kiekviename žmoguje. Popiežius savo homilijoje 2018 metų gavėnios pradžioje mini Dantės „Dieviškosios komedijos“ pragaro sceną, kurioje velnias vaizduojamas sėdintis ledo soste. Velnias gyvena užgniaužtos meilės šaltyje. **Klauskime savęs, kas mumyse atšaldo meilę? Kas rodo, kad mūsų meilei gresia pavojus užgesti?** Kaip pirmą šio pavojaus ženklą, o kartu ir nykstančios meilės pasekmę, popiežius nurodo godumą pinigams. Kai širdyje nelieka meilės, jos vietoje atsiranda nepakantumas viskam, kas gali pakenkti mūsų susikurtai tikrovei. Tokia kliūtimi, kurią žmogus nori pašalinti, pasak Pranciškaus, gali tapti ir dar negimęs vaikas, ir pasiligojęs senelis, ir nelauktas svečias ar svetimšalis, bet taip pat ir artimas žmogus, kuris neatliepia mūsų lūkesčių. Taip pat ir kūrinija yra tyli šio mūsų meilės atšalimo liudininkė (2018 02 06 d. homilija).
 - c. „Su Šventąja Dvasia savo tautos viduryje visada yra Marija. Ji kartu su mokiniais šaukėsi Dvasios (plg. Apd 1, 14) ir taip padarė galimą misionieriavimo proveržį protrūkį per Sekmines. Marija yra evangelizuojančios Bažnyčios Motina ir be Jos iki galo nesuprasime naujosios evangelizacijos dvasios“ (Apaštališkasis paraginimas *Evangelii gaudium*, 284). **Tačiau net priimantiems tai, ką Bažnyčia moko apie Mergelę Mariją, vis tiek gali kilti klausimas: kodėl turėtume melstis Marijai?** Kam kreiptis į žmogų, kai gali kreiptis į patį Dievą? Kodėl turėtume siekti bendrystės su Marija? Visų pirma, santykis su Marija niekada negali užgožti ryšio su Dievu – juk Marija visada rodo į Jėzų. Kuo labiau mylime Mariją, tuo labiau turėtume mylėti Jėzų. Dėmesys Marijai ar šventiesiems neatitolina nuo Dievo, nes jie atskleidžia Dievo nuostabumą: kiek daug gražių dalykų Dievas juose ir per juos padarė. O antra, tą lemtingą akimirką, kai Jėzus kabėjo ant kryžiaus už mūsų kaltes, prieš atiduodamas

savo dvasią Tėvui ir taip užbaigdamas Jam patikėtą darbą, Jis tarė Marijai: „Moterie, štai tavo sūnus!“ Po to mylimam mokiniui pasakė: „Štai tavo motina!“ (Jn 19, 26–27). Šie žodžiai nėra vien tik paprastas rūpsi savo motina, bet labiau slėpinys, nes Jėzus palieka mums savo Motiną kaip mūsų ir Bažnyčios Motiną. Tik šitai padaręs, Jėzus galėjo pajusti, kad viskas „atlikta“ (Jn 19, 28). Dabar jau nuo mūsų priklauso, ar įsileisime Ją į savo namus ir į savo širdį kaip Motiną, kuri gali padėti labiau pamilti Jėzų ir kitame pamatyti Jo atspaudą. Nepameskime Jėzaus. Kartais nusukame savo žvilgsnius nuo kryžiaus, nuo kančios, nes per sunku juos matyti, nes pamatę kenčiančius kažką turėsime daryti. Nėra lengva atpažinti Prisikėlusį Kristų žaizdotame, nuo priklausomybių ar vienatvės kenčiančiame žmoguje. Marija mato mumyse savo Sūnaus atspaudą, bet ar aš jį matau savyje? Ar matau kitame žmoguje? Nedaug kas patikėjo, kad Dievas yra tvartelyje užgimęs Kūdikis. Mozė atpažino Dievą degančiame krūme. Ko reikia mums, kad atpažintume Kristų kitame žmoguje? Gal to, ką turėjo Mergelė Marija, kuri rūpestingai „dėmėjosi visus šiuos dalykus ir svarstė juos savo širdyje“ (Lk 2, 19), gyveno tikėjimu, švelnumu, tarnyste, meile. Reikia mokytis atpažinti Dievo Dvasios pėdsakus didžiuosiuose įvykiuose ir tuose, kurie atrodo nepastebimi, kontempliuoti Dievo slėpinį pasaulyje, žmonijos istorijoje ir kasdieniame kiekvieno gyvenime. O svarbiausia – ištarti „taip“ atsiliepiant į Dievo valią.

3. ***Apmąstykite popiežius Pranciškaus kalbos Aušros Vartų koplyčioje 2018 m. rugsėjo 22 d. ištrauką:***

Liko tik šie vartai (Aušros Vartai), kuriuose jau tada buvo Gailestingumo Mergelės atvaizdas, Šventosios Dievo Motinos, kuri visuomet yra pasirengusi mums pagelbėti, ateiti mums į pagalbą.

Jau nuo tų dienų Ji norėjo mus pamokyti, kad galima gintis be puolimo, kad galima būti apdairiems be liguisto nepasitikėjimo visais. Ši Motina, paveiksle pavaizduota be Kūdikio, auksu karūnuota, yra visų Motina; kiekviename, kuris čia atvyksta, ji mato tai, ko labai dažnai net mes patys nepajėgiame suvokti: Ji įžvelgia savo Sūnaus Jėzaus veidą, įspaustą mūsų širdyse.

Ir nuo tos akimirkos, kai Jėzaus atvaizdas buvo įspaustas kaip antspaudas kiekvieno žmogaus širdyje, kiekvienas vyras ir kiekviena moteris mums suteikia galimybę susitikti Dievą. Kai mes užsidarome savyje iš baimės, kai statome sienas ir užtvartas, galiausiai užkertame kelią Jėzaus Gerajai Naujienai, lydinčiai kitų istoriją ir gyvenimą. Praeityje statėme per daug sienų, bet šiandien jaučiame poreikį pažvelgti vienam į kitą ir pripažinti vienas kitą broliais, kad eitume kartu su džiaugsmu ir taika, atrasdami ir patirdami brolystės vertę (plg. Apaštališkasis paraginimas Evangelii gaudium, 87). Kiekvieną dieną šioje vietoje Gailestingumo Motiną aplanko daugybė žmonių iš įvairių šalių: lietuvių, lenkų, baltarusių ir rusų; katalikų ir stačiatikių. Šiandien tai tampa įmanoma dėl komunikacijų ir tarp mūsų šalių esančios judėjimo laisvės. Būtų nuostabu, jeigu kartu su šia judėjimo laisve būtų siejama taip pat laisvė kurti visiems susitikimo bei solidarumo vietas, kad galėtume dalytis dovanomis, kurias neatlygintinai gavome, kad išeitume iš savęs pačių ir dovanotume save kitiems, savo ruožtu priimdami ir kitus su jų skirtingumais kaip dovaną ir mūsų gyvenimo turtą.

Kartais atrodo, kad atsivėrimas pasauliui mus įmeta į konkurencijos erdvę, kur žmogus žmogui – vilkas, kur vietos yra tik mus skaldantiems konfliktams, įtampai, kuri mus išsunkia, neapykantai ir priešiškumui, kurie mūsų niekur neveda (plg. Apaštališkasis paraginimas Gaudete et exsultate, 71–72).

Gailestingumo Motina, kaip kiekviena gera motina, mėgina suvienyti šeimą ir kužda kiekvienam į ausį: „Ieškok savo brolio.“

4. Apmąstykite **Šventojo Rašto ištrauką** (iš Evangelijos pagal Matą 25, 34–40):

Ir tars karalius stovintiems dešinėje: „Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą Karalystę! Nes aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte, buvau keleivis, ir mane priglaudėte, buvau nuogas – mane aprenėte, ligonis – mane aplankėte, kalinys – atėjote pas mane“.

*Tuomet teisieji klaus: „Viešpatie, kada gi mes tave matėme alkaną ir pavalgydinome, trokštantį ir pagirdėme? Kada gi mes matėme tave keliaujantį ir priglaudėme ar nuogą ir aprenėme? Kada gi matėme tave sergantį ar kalinį ir aplankėme?“ Ir atsakys jiems karalius: „**Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“.***

5. Apmąstykite asmeniškai arba grupelėje pasidalykite **šiais klausimais**:

- a. Pasidalykite savo asmeninio santykio su Marija patirtimi. Kaip aš priimu tai, kad Marija yra mano ir Bažnyčios Motina?
- b. Kas mummyse atšaldo meilę? Kas rodo, kad mūsų meilei gresia pavojus užgesti ir nematyti Jėzaus savo ar kito žmogaus širdyje?
- c. Kas padeda artimui patarnauti kaip Kristui? Ko reikėtų man, mūsų parapijai ar bendruomenei, kad atsiliptume į kvietimą pasitarnauti artimui?

6. *Turėdami galimybę pasižiūrėkime vaizdo įrašą: kun. Mike'as Schmitzas, „Kodėl katalikai Mariją vadina savo Motina?“*

7. *Melskimės popiežiaus ir arkivyskupijos paskelbta mėnesio intencija, užbaikime susitikimą malda.*

Melskimės, kad savo narių padedama Bažnyčia Afrikoje suvienytų tautas ir taptų šio žemyno vilties ženklui.

Melskimės, kad Marija, Bažnyčios Motina, padėtų branginti Kristaus dovanas, trokšti vykdyti Jo valią ir atpažinti Jėzaus atspaudą savo ir kito širdyje.

8. **Paklausykime giesmės** – Audrey'o Assado „Aš nebenorėsiu“ (su lietuviškais subtitrais) arba pagiedokime kartu.

9. *Norėdami pasigilinti į šią temą asmeniškai paskaitykime:*

- a. *Šventasis Tėvas Pranciškus. Ave Marija: Marijos slėpinys Šventojo Tėvo akimis. 2019, Katalikų pasaulio leidiniai.*
- b. *Fulton J. Sheen. Pirmoji pasaulio meilė: Marija, Dievo Motina. 2019, Katalikų pasaulio leidiniai.*
- c. *Marija, Bažnyčios Motina – Kristaus ir Bažnyčios slėpinio supratimo raktas. Prieiga internete: <https://www.vaticannews.va/lt/baznycia/news/2018-05/marija-baznycios-motina-kristaus-ir-baznycios-slepinio-suprat.html>*

Kauno arkivyskupijos sielovados projektas
<https://kaunoarkivyskupija.lt/index.php?id=139&nid=6918>

pastoracija@kaunoarkivyskupija.lt